

лизъм отстъпват място на разочарование, колебание и в крайна сметка — на разцепване на дружбите. Най-авторитетните земеделски водачи в околията остават последователни в своите политически и демократични позиции и искрено отстояват самостоятелността на БЗНС в българския политически живот. Асен Стамболийски става главен редактор на в. „Народно земеделско знаме“, Георги Йорданов, който е член на БЗНС от 1907 г., заема поста главен организатор на БЗНС „Н. Петков“, Кръстьо Зарев — политзатворник през 1944 г. и ятак на партизанската бригада „Чепинец“, е един от създателите на Българския академичен земеделски съюз и главен секретар на ЗМС-Сърбински, Мирчо Боянов оглавява областното настоятелство на ЗМС (Сърбински) в Пловдив, Любен Боянов напуска заетия след 9.IX.1944 г. пост на помощник-кмет на Пазарджик¹².

Процесът на разцепление и организационно оформяне на опозиционните дружби в Пазарджишко става неудържим след конференцията конгрес на БЗНС от 8-9 май 1945 г. Още на 11 май от страна на околийския комитет на ОФ се отправят призови към организациите на БЗНС да се освободят от своите „геметовски ръководства“¹³. Особено важно в това отношение е околийското събрание, проведено в Пазарджик на 27 май. Предложеният проект за резолюция е оформен в 12 точки, но мнозинството отхвърля 5 от тях. По същество това означава, че пазарджишките земеделци не одобряват решенията на конференцията конгрес от 8-9 май¹⁴. На 30 май се провежда извънредно събрание на Градската земеделска дружба в Пазарджик, на което се отчита основната слабост на организацията: в нейните редове членуват „отявлени фашисти“. Старото ръководство начело с Иван Велчев е бламирано, от отечественофронтовския комитет са отзовани Петър Матакиев, Иван Велчев и Димитър Перничев¹⁵, а чрез резолюция остро се порицава „пакостната за страната ни и съюза разколническа дейност на Н. Петковци и П. Сърбиновци“¹⁶. Избрано е ново градско ръководство. В оригиналния протокол са фиксирани саморъчните подписи на 19 присъстващи, 11 от